

New York Timesi bestsellerite autor

Lisa Lutz

TEEL

Romaan

„Sünge, ent hästi loetav, intelligentne romaan.”

– *USA Today*

Lisa Lutz

TEEL

Inglise keelest tõlkinud Maria Kristiina Jõgi

ERSEN

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Lisa Lutz
The Passenger
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, paigad ja sündmused, mis ei ole selgelt üldsusele kättesaadav teave, on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikel eesmärkidel. Võimalik sarnasus elusate või surnud inimeste, sündmuste või paikadega on täielik kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © Spellman Enterprises, Inc., 2016
This edition published by arrangement with Levine Greenberg Rostan Literary Agency and Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M03337518
ISBN 978-9949-82-202-7

Hr B-le ja hr D-le
Pr C nimel

Tanya Dubois	9
Amelia Keen	33
Debra Maze	97
Emma Lark	177
Sonia Lubovich	193
Paige	225
Jo	235
Nora Glass	277
<i>Epiloog</i>	322
<i>Tänu sõnad</i>	324
<i>Autorist</i>	326

Sisukord

TANYA DUBOIS

1. peatükk

Kui leidsin oma abikaasa trepjalamilt, püüdsin kõigepealt teda kelustada, enne kui mul tuli üleüldse pähe mõte tema surnukehast vabaneda. Pumpasin tema laia rinda ja puhusin oma hingehõhku tema lillakate huulte vahele. See oli üle paljude aastate esimene kord, kui meie huuled kokku puutusid ja ma ei tõmbunud tagasi.

Kümne minuti pärast loobusin. Frank Dubois oli surnud. Sedasi vaikselt ja rahulikult lebedes näis ta peaaegu magavana, kuigi tegelikult tegi Frank magades rohkem lärmi, kui ärkvel olles. Ausõna, kui ma oleksin teadnud, kui hullusti ta tulevikus norskama hakkab, ei oleks ma temaga iialgi abiellunud. Kui ma saaksin ajas tagasi minna, ei oleks ma temaga abiellunud isegi siis, kui ta oleks maganud nagu ingel. Kui mul oleks võimalik ajas tagasi minna, teeksin ma väga paljusid asju teisiti. Aga kui vaatasin nüüd Franki, kes oli nii vaikne ja rahulik, ei olnudki mul tema vastu eriti midagi. Tundus, et on tulnud aeg hüvasti jätta. Valasin endale Franki kallist viskit, istusin tema kunstseemisnahast tugitooli ja tõstsin klaasi kadunukese mälestuseks.

Juhuks, kui teil tekkis küsimus – mina seda ei teinud. Mul ei olnud Franki surmaga vähimatki pistmist. Mul ei ole alibit, seega peate mind lihtsalt uskuma. Ma olin Franki surma ajal duši all. Nii-palju kui mina aru sain, kukkus ta ise trepist alla. Tal oli viimasel ajal

pea ringi käinud. Lihtne, ma tean. Ja ma ei usu, et ta oma hädadest kellelegi rääkis. Kui ma oleksin oodanud politseid ja neile tõtt rääkinud, oleks elu võinud ka samamoodi edasi minna. Ainult ilma Frankita.

Valasin endale veel viskit ja kaalusin oma võimalusi. Minu esimene mõte oli surnukehast vabaneda. Siis oleksin saanud võimudele öelda, et Frank jättis mu teise naise pärast maha. Või et ta põgenes laenuhai eest. On üldteada fakt, et talle meeldis kaarte mängida, kuid tal ei olnud selleks vähimatki annet.

Otsustasin oma tugevust testida, kas ma olen üldse võimeline seda plaani teostama. Sikutasin Franki paistes, paksenenud tallanahaga jalgadest, mida olin hakanud jälestama – kas tõesti peab täiskasvanud mehele ütleva, et ta lõikaks oma varbaküüsi? Vedasin laipa umbes kolmekümne sentimeetri jagu maandumiskohast edasi, enne kui loobusin. Frank oli viimase aasta jooksul kaalus juurde võtnud, aga isegi kui ta oleks olnud sale, ei oleks ma osanud hoiustada teda kuskil sellises kohas, kust teda kunagi ei oleks leitud. Ja nüüd oli täpselt tema pea kohal kahtlane küsimärgikujuline vererada. Võib-olla ma oleksin saanud kõike selgitada, kui oleksin kutsunud politsei ja paigale jäänud. Aga siis oleksid nad hakanud mind väga hoolega jälgima ja ma ei soovinud, et mulle liiga palju tähelepanu pöörataks.

Püüdsin ette kujutada kohtuistungit. Kujutlesin end puhtaks küürituna, juuksed seatud kooliõpetajalikku krunni, seljas süütu ümarate nurkadega kraega lilleline suvekleit, püüdes teha täiesti mittemidagiütlevat, süütut nägu. Ma ei suutnud ette kujutada, et oleksin saanud meelega nutma hakata või teeselda, et olen leinast murtud. Ma enam ei oska oma tundeid väljendada. See oli Frankile minu juures algusest peale meeldinud. Kunagi olin ma olnud võimeline nutma, aga see oli eelmises elus. Minu süda purunes ainult ühe korra, aga see oli pöördumatu.

Istusin Franki tugitoolis ja limpsisin viskit, teeseldes, et kaalun erinevaid variante. Aga tegelikult oli mul ainult üks valik.

Frank hoidis oma kaardimängudeks kõrvale pandud raha tööriistakastis. Seal oli veidi rohkem kui tuhat kakssada dollarit. Pakkisin

mõned vähesed asjad kohvrissi ja vinnasin selle Franki Chevy pikapi kasti.

Minust jäi maha ainult kaks inimest, kui Franki mitte arvestada: Carol baarist ja dr Mike.

Dr Mike oli Wisconsinis osariigi Waterloo linna parim kiropraktik. Neid oligi seal ainult kaks, nii et konkurents ei olnud tihe. Ta võttis praksise üle kolm aastat tagasi, kui dr Bill pensionile jäi. Pärast avariid ei olnud mu selg päris korras. Dr Bill tegeles sellega korra või kaks kuus. Dr Mike'i juures käisin ma sagedamini. Kui tema käed mind esimesel korda puudutasid, tundsin otsekui elektrilööki, nagu oleksin ärganud aastatepikkusest unest. Kui järgmisel nädalal tagasi läksin, juhtus täpselt sama asi. Järgmisel nädalal läksin ma jälle tagasi. Jätsin ühe nädala vahele ja dr Mike tuli baari, et minu järele küsida. Frank oli sõitnud kalale ja dr Mike tegi ettepaneku, et vaatab mu kontorisse üle. Asjad ei läinud päris ootuspäraselt.

Ma ei saanud praegusel kellaajal Carolile helistada. Oleksin tema lapsed üles äratanud. Võib-olla saadan talle tee pealt postkaardi.

Minu kiropraktik töötas oma nooblis linnaosas asuva barokkstiilis kolmekorruselise maja esimesel korrusel asuvas kabinetis. Mõistlik oleks olnud põgeneda kohe praegu, põgeneda nende mõne väärtusliku tunni jooksul, mil maailm arvas veel, et Frank on osa sellest. Ent mul olid siin maailmas vaid üksikud lähedased inimesed ja dr Mike oli üks neist.

Sõitsin Franki Chevy pikapiga dr Mike'i maja juurde ja võtsin mati alt võtme. Tegin ukse lukust lahti ja suundusin Mike'i magamistuppa. Dr Mike'il oli kombeks sügavalt magades nurruda nagu minu lapsepõlve Siiami kassil. Isegi tema liigutused olid kassiga natuke sarnased. Ärgates venitas ta oma pikki ja peenikesi jalgu, liigutades neid vaheldumisi aeglaselt ja kaalutletult või kiiresti ja järsult. Võtsin riidest lahti ja heitsin tema kõrvale voodisse.

Dr Mike ärkas ja võttis mind oma embusse.

„Kas sa vajad minu professionaalset abi?“ küsis ta.

„Jah.“

See oli meie omavaheline väike nali. Ta suudles mind kaelale ja siis huultele ning seejärel heitis selili, oodates minupoolset algatust.

Selline ta oligi: me ei seksinud kunagi, kui mina initsiatiivi ei näidanud. Mina selle asjaga alustasin, minu asi oli jätkata ja nüüd kavatsesin ma selle ära lõpetada.

Dr Mike ja mina ei olnud romantilised armastajad. Ma läksin tema juurde siis, kui tahtsin midagi unustada. Kui olin koos dr Mike'iga, siis unustasin ma Franki, unustasin, et põgenen seaduse silma eest, ja unustasin, kes ma kunagi olin olnud.

Kui me lõpetasime, mudis Mike minu selga ja püüdis selgroogu sirgeks ajada.

„Sa oled täiesti vinklist väljas. Kas midagi juhtus? Kas sa tegid midagi sellist, mida ei oleks pidanud?“

„Tõenäoliselt,“ vastasin.

Dr Mike keeras mu selili ja ütles: „Midagi on muutunud.“

„On ka tagumine aeg, kas pole?“

Tundsin end nagu tolmukübe, mis oli liiga kauaks jääkuubiku külge külmunud. Oleksin pidanud oma eluga midagi peale hakama ammu enne seda, kui Surnud Frank mind selleks sundis.

Vaatasin kella. Kell oli mõni minut üle kesköö. Oli aeg minema hakata. Panin end kiiresti riidesse.

Dr Mike vaatas mind professionaalse pilguga. „Nüüd on lõpp, eks ole?“

Ma ei mõista, kuidas ta aru sai, aga ta lihtsalt teadis. Ei olnud isegi mõtet küsimusele vastata.

„Mõne järgmise päeva jooksul kuuled sa ilmselt minu kohta mõndagi. Tahan lihtsalt, et sa teaksid, et see ei ole tõsi. Võib-olla kuuled tulevikus minust veel. Ka see ei ole tõsi,“ ütlesin.

Suudlesin teda viimast korda hüvastijätuks.

Sõitsin enne pikapi tankimist viiskümmend kilomeetrit. Mul oli üks deebetkaart ja üks krediitkaart ning ma võtsin kummagagi maksimaalse võimaliku summa – kakssada dollarit. Sõitsin veel kolmkümmend kilomeetrit järgmise bensiinijaamani, ostsin tassi kanget kohvi ja võtsin kummagi kaardiga veel kakssada dollarit. Frank oli

alati olnud meie rahaga ihnsavõitu. Mul oli üks krediitkaart ja üks pangakonto ning kummalgi neist ei olnud nii palju raha, et võimaldada pikemale reisile sõitmist. Peatusin ka ühes minimarketis, võtsin välja veel nelisada dollarit ja viskasin kaardid maha taga olevasse prügikonteinerisse. Mul oli nüüd kaks tuhat nelisada dollarit ja Chevy pikap, millest tuleb peagi loobuda. Oleksin pidanud hakkama raha kõrvale panema sellest hetkest alates, kui sain kassaaparaadi võtme. Oleksin pidanud aimama, et see päev tuleb.

Auto lõhnas nagu minu abikaasa – minu endine abikaasa? Või olin ma nüüd lesk? Mul oli vaja see ära otsustada. Arvan, et ma poleks pidanud kunagi abielluma. Igatahes sõitsin ma lahiste akendega, püüdes Franki lõhnast lahti saada.

Sõitsin maha lõuna poole viivale I-39ndale ja jätsin Wisconsin selja taha. Mõnda aega sõitsin ma läbi Illinoisi, kuni nägin viita I-80ndale, mille kohta võisin olla kindel, et seal saan kindlasti kusagile. Mul ei olnud konkreetset reisisihti, seega suundusin läände, peaasjalikult seepärast, et ei tahtnud vastu hommikupäikest silmi kissitada. Ja mul oli kavas sõita koidikuni.

Ma ei olnud sõiduks muusikat varunud, seega tuli terve öö läbi ajada kohalike raadiojaamade ja jutlustajatega. Valisin ühe raadiojaama, samal ajal mööda Iowa künkaid üles-alla kihutades. Oli liiga pime, et näha raagus puid ja määrdunud lund, mis rikkusid tühja veebruarimaastikku.